

واقعیت تلخ، بهارستان سر سازش با پاستور ندارد.

4 ماه بازخواست بی سابقه دولت منتخب ملت!

رئیس جمهوری که در اولین جلسه حضورش در مجلس؛ پارلمان را خانه خود می داند و با صراحت تاکید می کند که مجلس در راس همه امور است با برخوردهای پی در پی و سونامی واری روبرو می شود که سلف پیشین اش هیچ گاه با آن دست به گریبان نبود
با گذشت نزدیک به 4 ماه از عمر دولت تدبیر و امید؛ با مرور سیر تحولات در عرصه سیاسی یک نکته بسیار واضح و مبرهن می نماید.

مجلس نهم یا شاید با تعبیری خفیف تر (برخی نمایندگان مجلس نهم) نه تنها میلی به تعامل و هم افزایی میان دو قوه ندارند که بطور اخص و دقیق بر خلاف این جهت حرکت می کنند.

رئیس جمهوری که در اولین جلسه حضورش در مجلس؛ پارلمان را خانه خود می داند و با صراحت تاکید می کند که مجلس در راس همه امور است با برخوردهای پی در پی و سونامی واری روبرو می شود که سلف پیشین اش هیچ گاه با آن دست به گریبان نبود

احمدی نژاد که با صراحت جایگاه مجلس را چه در بعد کلامی و چه در میدان عملی تقلیل داده بود هیچ گاه با چنین بازخواست ها و مواخذه هایی روبرو نبود!

او صراحتاً اعلام داشت مجلس را در راس امور نمی داند. او در عمل بارها و بارها مصوبات قانونی مجلس را واقعی ننهاد و رئیس مجلس را و می داشت که مصوبات مجلس را راساً و طبق ماده دوم قانون مدنی ابلاغ کند.

او وقتی قاطبه نمایندگان مجلس خواستار عزل یک مدیر بد سابقه با پرونده سنگین کهریزک شدند نه تنها این تغییر را نداد که در جلسه استیضاح وزیر دست به اقداماتی زد که تا پیش از آن هیچ گاه مسبوق به سابقه نبود.

تمامی نمودارها و شاخصه های اقتصادی در دولت احمدی نژاد با سقوط آزاد روبرو شدند، تورم فزاینده، سقوط وحشتناک ارزش پول ملی، بیکاری گسترده، تعطیلی بسیاری از واحدهای تولیدی، عدم اجرای الزامات قانونی مصوب مجلس در قانون هدفمندی یارانه ها، وضعیت بغرنج در تولد محصولات کشاورزی

که از استقلال در تولید گندم به وارده کننده 7 میلیون تنی گندم رسیدیم و ...، سقوط از رشد 6 درصدی به 5.5 درصدی منفی، انزوای روزافزون در سطح معادلات ژئوپلیتیکی، مذاکرات پرشمار اما بی فرجام که تنها بر حجم تحریم ها افزود و فشارش را بر مردم بر جای گذاشت..... تمامی فعل و انفعالاتی که بخش کثیر و عمده آن به ناکارآمدی دولت باز می گشت

اما مجلس محترم شورای اسلامی و شاید بهتر بگوییم بخش عمده آنان برغم تمامی این ناکارآمدی ها و پیگیری روندهای تهاجمی در قبال مجلس ترجیح می دادند که با سعه صدر و ملاحظت با دولت وقت برخورد کنند

حال دولتی بر راس کار آمده که هنوز مدت چندانی از عمر آن نگذشته، به اذعان دوست و دشمن در همه شاخصه ها اعم از سیاست خارجی، اقتصاد، نحوه تعامل با مردم و کنش گران سیاسی و فضای علمی و آکادمیک شاهد ارتقای وضعیت و بهبود شرایط بوده ایم اما گویی تازه برخی از نمایندگان یادشان افتاده که باید مو را از ماست بکشند؛ که البته باید بکشند چون نظارت یکی از کارویژه های اصلی پارلمان است اما نه بدین نحو و سیاق و با این شرایط.

فارغ از نگرش ها و گرایش های سیاسی که دولت ها بدان تعلق داشته و دارند اگر یکفر خارج از گود سیاست ورزی حتی آدمی نا مطلع به کم و کیف گرایش های سیاسی از بیرون وارد شده و تنها عملکردهای مجلس در قبال دو دولت را برای وی تبیین و تشریح کنند، بواقع چه قضاوتی در خصوص عملکردهای مجلس خواهد داشت؟؟؟

آیا بدون هیچ مکث و تاملی بر این نکته دست نخواهد گذاشت که رفتارها با هم تطابقی نداشته و یک عامل بیرونی و به دور از متن و بطن ماجرا در این رفتارورزی ها دخالت دارد؟

تنی چند از وزرای پیشنهادی به علت گرایش های سیاسی و عدم تطابق دیدگاه هایشان و نه در عمل بواسطه عدم توانایی یا فقدان تخصص در حوزه مربوطه، رای اعتماد کسب نکردند تا اینجای کار برغم آنکه نشانی از تعامل ورزی و توجه به پیام انتخابات و خواست تغییر اکثریت ملت در این عملکرد مشاهده نمی شود باز آن را می توان طبیعی دانسته و این انتخاب نمایندگان را محترم شمرد و نالشی از سلیقه آنان دانست.

اما پس از آن و درطول مدت سپری شده، سلسله اقداماتی رقم خورده که بواقع نمی توان برای آن توجیه منطقی پیدا کرد. سه وزیر ورزش بطور متوالی و پی در پی رای اعتماد نمی گیرند و در خصوص یکی از آنها اتهاماتی بس بزرگ و تعجب برانگیز بدور از مدارک مستند مطرح می شود تنها بدان جهت که فرد موصوف از چهره های مورد وثوق رئیس جمهور است و در جریان اجماع اصلاح طلبان نقش بسزایی ایفا کرده و با رئیس جمهور دوران اصلاحات ارتباطات نزدیکی داشته است.

پس از آن نوبت به دو وزیر کلیدی می‌رسد؛ بیژن نامدارزنگنه و محمد جواد ظریف که از حسن اتفاق هر دو در همین مدت کوتاه عملکردهای خیرکننده‌ای داشته و توانسته‌اند فراتر از انتظارات پیش بروند، این دو تهدید به استیضاح می‌شوند.

وزیر علوم که هنوز 10 روز از جریان رای اعتماد به وی نگذشته تنها بواسطه دو انتصاب تا مرز استیضاح می‌رود و 150 نماینده مجلس در نامه‌ای به رئیس جمهوری پیرامون عملکردهای وی اخطار جدی می‌دهند.

وزیر امور خارجه سخنانش در جلسه محرمانه کمیسیون امنیت ملی بطوری وارونه به بیرون انعکاس می‌یابد و در آستانه مذاکرات جو رسانه‌ای علیه وی برآه می‌اندازند.

ظریف چندین و چند بار در طول مدت سه ماه وزارتت و برغم تمامی مشغله‌ها برای پاسخ به سئوالات خاص نمایندگان به مجلس فراخوانده می‌شود و هر بار نیز توضیحات وی نمی‌تواند برخی نمایندگان را قانع کند.

وزیر اقتصادی که از همین مجلس بیشترین رای اعتماد تاریخ انقلاب را دریافت کرده و توانسته به مدد فعالیت‌های شبانه‌روزی و فضای امید ایجاد شده شاخصه‌های اقتصادی که در شیب سقوط قرار داشت را در مسیر مطلوب قرار دهد به خاطر سخنان رئیس بانک مرکزی که در عمل با وی هم ارتباط مستقیم ندارد به مجلس فراخوانده می‌شود و با همه توضیحاتی که می‌دهد کارت زرد دریافت می‌کند.

53 نماینده مجلس طی نامه‌ای به رئیس جمهوری خواستار عزل وزیر امور خارجه بواسطه بیان یک جمله می‌شوند بدون آنکه ذره‌ای و لمحی‌ای توجه کنند که او چه خدماتی داشته و اگر هم بر فرض جمله‌وی اشتباه بوده، راهش برخورد اینچینی نیست.

رئیس جمهوری با احترام به مجلس و برای ایجاد فراغ‌بال در بررسی بودجه، لایحه بودجه را برغم وضعیت نابسامان بودجه سال جاری و همچنین تازه کار بودن دولت بدون ذره‌ای مکث و درست در موعد قانونی به مجلس تقدیم می‌کند آنگاه به جای توجه به وضعیت کشور و حتی امکان دخل و تصرف نمایندگان و چانه زنی آنان در این خصوص به هنگام تصویب بودجه در مجلس، جمعی از نمایندگان به ناگهان استعفا می‌دهند همین عزیزانی که در ادوار پیشین و با تاخیرهای آنچنانی و آسیب زنده هیچ کدامشان حاضر به این اقدام نشده بودند.

امروز نیز 60 تن از نمایندگان مجلس در نامه ای به رئیس جمهوری خواستار تقویت تیم هسته ای در مذاکرات پیش رو شدند، تیمی که توانست پس از یازده سال مناقشه و مجادله که فشارهای مختلفی را در پیامدش متوجه کشور کرد، طی سه جلسه و کمتر از 100 روز پرونده هسته ای را به یک نقطه ثبات و قابل اتکا برساند اما اکنون گویی دچار ضعف است که چنین توصیه ای از سوی نمایندگان به رئیس جمهوری شده است، طرفه آنکه هیچ گاه نمایندگان محترم در طول چند سال گذشته خواستار تغییر رویکرد و یا تقویت تیم مذاکره کننده قبلی نشدند در حالیکه بواقع هیچ خروجی ملموس و متعارفی از مذاکرات پیشین بدست نیامد و تنها برگ برنده ایران مقاومت و حمایت مردمی بود که پای انقلاب ایستادند و فشارها را متحمل شدند.

شش نماینده هم که بطور مجدد به وزیر خارجه همین امروز تذکر داده اند، گویی وی باید بدون نظر این عزیزان کلامی سخن نگفته و همه چیز را با کسب اجازه از این عزیزان به پیش ببرد.

مخلص کلام آنکه، مرور سطح تعاملات میان دولت و مجلس نشان از واقعیتی تلخ می دهد و آن اینکه برخی نمایندگان مجلس بیشتر از آنکه در راستای منافع ملی به دنبال تعامل افزایشی باشند با اتکا به نگرش های خاص سیاسی درصدد مواخذه و ایراد گیری آنهم با سویه های سلیقه ای خاص هستند و گویا برایشان هم مهم نیست که مردم در انتخابات 24 خرداد ماه چه گفته و چه سلیقه ای را برگزیده اند. البته این نکته را نیز نباید از یاد ببریم که رهبر معظم انقلاب با صراحت و در همان بدو کار دولت، خواستار کمک همه دستگاه ها و نهادها به دولت منتخب ملت شدند و در قضایایی چون مذاکرات هسته ای تذکرات جدی و صریحی را مبنی بر حمایت از تیم مذاکره کننده هسته ای با تعابیر نغز و قاطعانه مبذول داشتند اما گویی که دوستان مایل به توجه به این نکات نیستند.